

pot@lesk

KLICPEROVA DIVADLA HRADEC KRÁLOVÉ

INTERNETOVÝ MĚSÍČNÍK | ČÍSLO 6 | ÚNOR 2015

MEDVĚDI JSOU TU!

PROTŘENO S BARTLEY MCCORMICKEM

Bartley McCormick vyrazil zasněženým Hradcem Králové za dalším z našich herců. Jeho hostitelem se tentokrát stal Tomáš Lněnička, který uvařil vynikající vepřovou panenku!

ANNA PETRŽELKOVÁ

Režisérka Medvědů Anna Petrželková o sobě prozradila, jaký má vztah k trampingu, bratrům Nedvědovým a jak se jí u nás v Klicperově divadle vůbec zkušelo.

NA KAFI S LENKOU

Lenka Loubalová psala svůj tradiční fejeton uprostřed závěrečných příprav na premiéru Medvědů. A také vlastně uprostřed plesové sezony. Je Lenka plesový, nebo spíše společenský typ?

O ČEM SI PŘEČTETE?

06

ROZHOVOR: ANNA PETRŽELKOVÁ

Režisérka inscenace Medvědi prozradí, proč a jak si díky zkoušení posouvá hranice své tolerance.

13

PROTŘENO S BARTLEY MCCORMICKEM

V šestém dílu své kulinářské show Bartley McCormick zavítá za Tomášem Lhencičkou.

03

Z MRAVENČÍ SKÁLY

Únorový pozdrav Jany Sloukové vám představí, jak pokračuje zkoušení Medvědů.

04

TÉMA: MEDVĚDI

Hlavním tématem únorového čísla je premiéra Medvědů - příběhu českého folkového duu.

08

ROZHOVOR: JAN SKLENÁŘ A JAN VÁPENÍK

Co si myslí o Honzovi a Frantovi jejich herečtí představitelé, jezdili na tábory a jakou měli přezdívku?

10

ROZHOVOR: VLADIMÍR POLÍVKA

Představíme vám novou hereckou posilu našeho uměleckého souboru.

12

ZATANČETE SI S NÁMI SAMBU!

Chcete se objevit na jevišti Klicperova divadla, chcete být hvězdou filmového plátna, máte rádi Figarovu svatbu, nebojíte se tancovat? Tak právě vás hledáme!

14

NA KAFI S LENKOU

Lenka Loubalová se ve svém tradičním fejetonu tentokrát zaměří na plesovou sezonu.

16

NAKROČENO K DERNIÉŘE

Blíží se nejen premiéry, ale i derniéry. Podívejte se, které inscenace byste si neměli nechat ujít!

Z MRAVENČÍ SKÁLY

Vážení a milí čtenáři,

vítám vás v únorovém čísle POT@LESKU. Zima nejtěžší už snad polevila, i když to venku zatím žádné terno není, ale my ve Studiu Beseda se průběžně zahříváme prací, a to prací s tématem více než hřejivým.

Letním sluncem, pobytem v přírodě, spaním pod širákem (někdy i pod igelitem, to kdyby přišel k ránu déšť), pospolitostí, třením dřívka a suché hubky, kytarou, usárnou, teletem, liščími ohony a u srdce nás při tom zahřívá ta pravá česká písnička. Ano, jak jistě tušíte, mluvím o právě dozkušovaných a dle vašich ohlasů již s velkým těšením očekávaných MEDVĚDECH, příběhu českého fokového dua v režii Anny Petrželkové.

Při zkoušení jsme si společně zavzpomínali na naše tramské, letně-táborové, folkové a nedvědovské zážitky, nechyběly zkazky o instruktorech, co na táboře zahrají Podvod a dostanou každou, o toulání se klínem skal, o přezkách, co chřestí o skalnatou mez, o starých pravověrně tramských osadách, které zakládali naši

dědové a pradědové a dávali jim romantická americko-kanadská jména, o prvních láskách, kdy sedmikrásky někdo blízký jiného se ptal, zda na něj myslí, vzpomíná, má nemá rád, o cestách vlakem za všeobecného rušení ostatních cestujících, o tom, kam vede brána Porty, o pocitu, jaký musí člověk zažít tváří v tvář vyprodanému Strahovu, o penězích a chytrých manažerech, o tom, co se s námi od listopadu 1989 stalo i o tom, kdy jsme vůbec byli naposledy v létě v lese.

Naši herci se snaživě naučili alespoň jeden akord na kytaru, ústřední bratrské duo secvičilo mnoho krásných songů, zkrátka všichni už se znaj, znaj, znaj a blázněji a zpívaj a po cestách dál, dál, dál hledaj normální svět.

A jaký bude výsledek našeho snažení se dozvíte už 21. února ve Studiu Beseda. Takže do té doby AHOOOOOOOOOOOOOJ KAMARÁDI!!!! Držte nám (a zalamujte) palce!!!

Vaše

Jana Slouková

JANA SLOUKOVÁ

PS: A nebojte, ani na druhé zkoušení nezapomínáme! Na hlavní scéně nám totiž vládne ruská zima s Puškino-vým Evženem Oněginem a jeho cestami nenaplněných i naplněných lásek. Inscenaci dua SKUTR věnujeme celé příští číslo POT@LESKu, už nyní vás ale můžeme navnadit rozhovorem s novým milým členem našeho souboru, Vladimírem Polívkou, který v Oněginovi ztvární roli básníka Lenského. Jaký je Vladimír Polívka a jaký Vladimír Lenskij? S námi se dozvíte víc!!!

MEDVĚDI

„VŠICHNI LIDÉ JSOU BRATŘI!“

Připravila: Jana Slouková

„Tramping není ani móda, ani sranda, ani sport, je to duševní erupce nahého lidství, patřící pod konkrétní pozitivní barvu: pod vlajku, která vane vichrem jeho tužeb. Tramp chce svobodu dalek, sbratření chudých, potřebuje velkou ideu, za kterou by mohl žít a umírat...“
(Géza Včelička, 1930)

ANNA PETRŽELKOVÁ:

POSOUVÁM HRANICE SVÉ TOLERANCE

Režisérku Annu Petrželkovou jsme do Klicperova divadla lákali v minulosti už několikrát. Ale protože je velmi talentovaná a žádaná, došlo na její hostování nakonec až letos. A jsme za toto „pozdě, ale přece“ moc rádi!!! Aničku znám vlastně už od dob mých studií na DAMU, protože v té době dělala paralelně režii na VŠMU v Bratislavě. Zvláště vypečené pak bylo naše setkání na festivalu uměleckých škol Zlom vaz, který se tehdy v roce 2007 výjimečně přesunul z Prahy do Beskyd a všichni jsme se zřejmě tak opíjeli horským vzduchem, že si z této legendární akce kolektivně nepamatujeme mnoho. Aničky soutěžní Heddu Gablerovou si ovšem pamatuji velmi. Od té doby jsem se ráda kochala Aniččinými hravými a poetickými inscenacemi, ať už to byl Romeo a Julie nebo Pěna dní v Divadle Petra Bezruče, Tichý Tarzan nebo P.Š.T. v Huse na Provázku nebo skvělé Báby v Divadle na Zábřadlích (ty vám ostatně přivezeme v rámci podzimního festivalu Čekání na Václava). U nás se Anička rozhodla zpracovat fenomén bratří Nedvědů, folkové písně a trampingu. Nejen jaký má k těmto tématům vztah, jak se jí u nás zkušelo a jaká je její tábornická přezdívka, to se dozvíte v našem videorozhovoru...

Kdy jste poprvé zaregistrovala písně bratří Nedvědů a kterou si vybavíte jako první?

Na skautském táboře v oddílu Duha, když jsme, jak už to tak bývá, seděli všichni pospolu kolem ohně a hulákali s kytarou Mává nám všem svobodná zem, tak to mělo něco do sebe. I když to je tedy spíš Spirituál kvintet. Ale ten zapeklý text Stánků vždycky znovu a znovu jítíl

mou dětskou fantazii. Budil zdání, že je tam ukryté nějaké tajemství, do něhož mám být zasvěcena až v dospělosti.

Co vás lákalo na fenoménu bratřů Nedvědů?

Že posunu hranice své tolerance a zbavím se ukvapených předsudků. Že pochopím, co všechno se za tímto fenoménem skrývá.

Co je na zkoušení inscenace takového typu nejtěžší?

I když nepůjde o žádnou dokumentární biografii, je potřeba neoddat se mystifikaci cele a uvážlivě zacházet s fakty, domněnkami, klepy. Nepůjde ovšem ani o žádnou bulvární taškařici, chceme fenomén českých Medvědů poctivě zmapovat a položit divákům ty správné otázky.

Co byste vzkázala divákům této inscenace?

Přijďte si zavzpomínat, jací jsme možná na chvíli všichni někdy byli a pro co jsme hořeli a kde je tomu konec.

Celý videorozhovor si můžete přehrát na serveru YouTube:

<http://youtu.be/zCQ4kP-xWvk>

„Do noci před tunelem zahoukal poslední vlak, co veze opožděný nádražáky domů spát, zhasni tu písničku a napít mi dej, před spaním chci si ještě přechíst pár hvězd, ta řeka je jak pohádka, co vyprávěli naši v chatě, kde byl les. Mravenčí skála plná našich jmen a pražce plný hřebů, z kterých sis letopočet přechíst moh', viadukt, kam ses chodil učit bát, jak strašně duní, když projíždí vlak, a táta s mámou, co foukali nám rány, když chodili jsme domů spát. Nad Sázavou, nad Sázavou, občas vzpomene si člověk asi na ty časy krásný, kdy zpívali jsme Brontosauy, Spirituál...“
(Jan Nedvěd, 1993)

JAN SKLENÁŘ A JAN VÁPENÍK: BRATŘI MEDVĚDI

Před naši kameru jsme samozřejmě usadili i představitele ústřední dvojice našich bratrů Medvěďů, tedy Honzy a Františka, které u nás ztvární naši dva Janové Sklenář a Vápeník. Když to vezmu kolem a kolem, s obsazováním této inscenace jsme opravdu neměli problém. Kdo jiný by měl totiž hrát trampské legendy, než náš hlavní divadelní folkař a kytarista Jan Vápeník, který dokonce vystupoval na folkovém festivalu a navíc se Frantovi i vcelku podobá, jeho ambiciozního a vůdčího bratra Honzu pak ztvární náš taktéž zdatný kytarista Jan Sklenář, jemuž ale k fyzické podobě pomáhá vycpaný vaton. Jsou to zkrátka naši ideální medvědí bratři, muži s nádhernými hlasy, co krásně hrají na ty své nástroje. Rozezpívají vás při sledování naší inscenace? Necháme se překvapit, ale zatím sázíme na to, že ano! Kluci totiž hrají i zpívají báječně a právě v jejich podání se můžete těšit na mnoho známých hitů od jejich reálných předobrazů. Jaký mají vztah k trampingu a folku, jak se jim zkušelo, co si vlastně myslí o bratrech Nedvědech a jakou jejich písničku slyšeli vůbec poprvé? To a ještě mnohem víc nám prozradili v následujícím speciálním videodvojrozhovoru!

Dozvěděl ses něco, co jsi o své postavě nevěděl?

JV: Ano, že měl František dvakrát zlomený krk a že byl na dost těžké operaci. V páteři má destičky a šrouby. Jedna z těch operací byla před tím velkým koncertem na Strahově.

JS: Mě asi překvapil ten jejich táta, nebo spíše to jejich dětství a osud na Medníku, to jsem nevěděl.

Byl jsi na koncertě Nedvěďů?

JV: Viděl jsem Spirituál Kvintet s bratry Nedvěďovými. A dostal jsem kvůli nim přes ústa, protože zakončovali nějakou Portu ve Zlíně, hráli jako poslední, já jsem se tam zdržel a když jsem přijel trolejbusem domů okolo půl dvanáctý, tak hned mezi dveřma jsem to dostal. Od tatínka...

Byli jsi trampem?

JV: Já jsem kotlíkář. Teď už trochu domestikovaný do punk-rockové podoby díky Mastixu.

JS: Já byl skaut. To se asi neslučuje, trampové a skauti. My jsme ty gummy, oni jsou ti volňáci.

JV: Já jsem byl skaut taky, ale vlastně jsem z toho potom s kamarádama utekl.

Jaký je Honza Nedvěd?

JS: Honza Nedvěd z videí od Krause nebo ze 13. komnaty, což jsou asi jediné autentické věci, které jsem měl možnost vidět, tak mě překvapilo, že je celkem v pohodě a hodně zábavný. Překvapilo mě, jak je hodně otevřený. Až si myslím, že já bych třeba tak otevřený nikdy nemohl být. Nepůsobí na mě nesympaticky. Mně se ty jeho výstupy u Krause líbí, je to takový zvláštní showman.

JV: Přejde mi jako takový trochu folkový „hipík“.

Jaký je Franta Nedvěd?

JV: Franta Nedvěd je pro mě ta tichá voda, co břehy mele. Chlap, který stojí vzadu, všechno jistí a nepotřebuje vystřikovat růžky, protože on o sobě ví, že díky svému hlasu a díky své kytáře je dobře. I když pro mě nikdy nepřekročil práh té domácí české country, která se tady hraje. Což je pro mě obrovská škoda.

JS: Pro mě byl Franta vždycky výraznější než Honza. Protože jsem je spíš znal v rámci Spirituálu, tak mě přitahoval ten jeho fenomenální hlas.

Proč by měli diváci na naši inscenaci přijít?

JV: Protože tam uvidí spoustu hezkých situací a lidí, které zajímá to téma a rádi ho předají dál. Pevně věřím tomu, že se o Nedvědech dovědí něco nového a uvidí je v jiném úhlu pohledu.

JS: A také tady máme poprvé Annu Petřelkovou, tak ať se s ní přijdou seznámit...

O čem je příběh Medvědů právě pro tebe?

JV: O zmrzačení dvou v podstatě nevinných lidí.

JS: O nás, kteří je obklopujeme, jak je přijímáme a co jsme z nich udělali.

JV: To se nevylučuje.

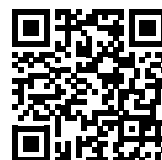
Jezdil jsi na dětské tábory?

JS: Ano. Od šesti let. Byl jsem nejmladší.

JV: Já jsem byl poprvé na dětském táboře ve čtrnácti letech, protože maminka odmítala pouštět pod podsadové stany. Dokonce jsem nesměl chodit ani na skautské a pionýrské jednodenní výpravy, protože bych se vrátil domů špinavý a zvalený od jehliček. Ale v těch čtrnácti jsem si to potom vynahradil. Byl jsem každou chvíli v prachu a bylo to moc fajn.

Celý rozhovor si můžete přehrát na serveru YouTube na stránce:

http://youtu.be/a_d8b8h8r2l

A man with dark hair and round glasses, wearing a dark double-breasted coat over a white shirt, looks back over his shoulder with a serious expression. In the foreground, the back of a person wearing a white lab coat is visible, looking towards the man. The background consists of bare, dark tree branches against a light, hazy sky.

VLADIMÍR POLÍVKA: **HRADEC JE** **NĚŽNÉ BRNO**

Dobrou zprávou pro všechny příznivce Klicperova divadla jistě je, že od ledna letošního roku se rozšířily řady pánské části souboru. Novou posilou se totiž už oficiálně stal Vladimír Polívka, kterého jste zatím mohli vidět „pouze“ jako hostujícího herce v inscenaci Velká mořská víla. I tam už si ale Vladimír stihl vytvořit početnou fanouškovskou a fanynekovskou základnu, což dosvědčují mnohé reakce přímo z publika během našich představení. V loňském čísle POT@LESKU jsme u příležitosti premiéry Velké mořské víly dělali s Vladimírem první rozhovor. Popisoval nám v něm tehdy svou cestu k divadlu, svůj vztah k Hradci Králové, kde v Klicperově divadle hostovala a krásné chvíle zažila jeho maminka, mluvili jsme o studiu na „alterně“ a rozdílech vůči činohernímu herectví i o tom, jak ho kolegové přijali a jaké to vůbec je zkoušet poprvé v „Klicperáku“. Nyní, po necelém roce, u nás Vladimír zkouší roli Lenského v Evženu Oněginovi. Je to úkol veliký, těžký a krásný. Jak moc je Puškinův romantický básník Vladimírovi blízký? Jak se mu pracuje se SKUTRY? Četl Evžena Oněgina ještě před začátkem zkoušení? V jaké situaci by dokázal někoho vyzvat na souboj? A jak se konečně zabydluje v Klicperově divadle? Na to vše a ještě mnohem víc nám odpověděl v následujícím videorozhovoru!

Jak se ti zkouší se SKUTRY?

Já jsem překvapený, protože jsem čekal úplně jiný druh práce. Ale hrozně mě to s nimi baví. Dlouho jsme seděli u stolu, dlouho jsem si povídali a rozebírali to téma. Neměli jsme vůbec čtenou zkoušku a scénáře... Přečetli jsme hromadně celého Oněgina. Myslím, že to byly plodné týdny, tak uvidíme, co z toho bude dál.

Četl jsi Evžena Oněgina ještě před začátkem zkoušení?

Oněgina jsem četl jednou a nedočtl jsem ho, protože jsem ho četl hodně brzo, asi ve svých třinácti letech. A asi to nebylo pro kluka, jako jsem já, dobrý téma.

Píšeš dopisy?

Já píšu dopisy pořád, ale takové ty, co zůstávají doma. Nikdy se to nedostane na úroveň korespondence, že bych posílal dopis poštou. Většina mých dopisů zůstává na stole.

Jak si zvykáš v Hradci Králové?

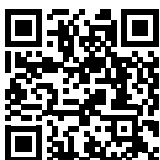
Strašně dobře! Mám ještě spoustu práce v Praze, takže pořád přejíždím. Je to jednoduchý si tady zvyknout. Hradec je takové něžné Brno. Je tu strašně moc dobrých lidí, ale mnohem menší koncentrace blbců, co v Brně vlastně docela je.

Za jakých okolností bys někoho dokázal vyzvat na souboj?

Určitě z lásky. O to jde u všech soubojů. Já bych šel do války jenom, když by mi někdo klepal na dveře, jinak ne. Ale ideál a láska, to jsou dvě věci, kvůli kterým si dokážu představit, že někoho zabiju.

Celý rozhovor si můžete přehrát na serveru YouTube na stránce:

<http://youtu.be/xzrXi0ePRU4>

VLADIMÍR POLÍVKA (1989) studoval pantomimu a angličtinu v absolvoval na katedře alternativního a loutkového divadla na pražské DAMU. Na střední škole se věnoval sportu a výtvarné tvorbě. V současné době je členem souboru 11:55 (čti za pět dvanáct), hostuje v Národním divadle a spolupracuje s „divadlem jednoho autora“ Komedioğraf. Účinkoval v řadě televizních inscenací a seriálech. Jeho první velkou filmovou rolí se stal v roce 2014 Adam Šrámek v dramatu Radima Špačka Místa. Od roku 2015 je členem uměleckého souboru Klicperova divadla v Hradci Králové.

***Chcete se objevit na jevišti Klicperova divadla,
chcete být hvězdou filmového plátna, máte rádi Figarovu svatbu,
nebojíte se tancovat? Tak hledáme právě vás!***

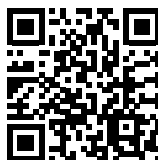
***Natočte se, jak tančíte **Sambu** z Figarovy svatby
(na kameru, foťák, webovou kameru či telefon)
a pošlete nám vaši nahrávku do pátku 13. března 2015
na e-mail sedlacek@klicperovodivadlo.cz.***

***Na videu můžete být sami, nebo i v kolektivu, omezení nejsou žádná!
Nahrávku nám pošlete buď jako soubor např. přes server Úschovna.cz,
nebo ji nahrajte na YouTube (video může být i neveřejné).***

***Vaše videa sestříháme do společné nahrávky, kterou uvidíte v rámci
slavnostního Galavečeru Klicperova divadla v sobotu 28. března.***

Pro inspiraci si můžete pustit originální
tanec našich herců:

<http://youtu.be/GUjRDpE5sEc>

VOJTA DVOŘÁK AKA BARTLEY MCCORMICK SE VRACÍ Z INISHMAANU A KONTROLUJE DOMOVY A PÁNVE HRADECKÝCH HERCŮ.

TOMÁŠ LNĚNIČKA: BOBÍKOVA INISHMAANSKÁ PANENKA

V ŠESTÉM DÍLU SVÉ KULINÁŘSKÉ SHOW ZAVÍTAL BARTLEY MCCORMICK NA NÁVŠTĚVU ZA HERCEM TOMÁŠEM LNĚNIČKOU.

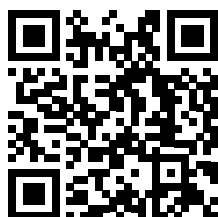
Tomáš byl po zhlédnutí předchozích dílů pečlivě připraven. Před kamerou připravil vynikající pohoštění včetně skvělého předkrmu. Na těchto stránkách vám přinášíme recept na hlavní chod, který je podle Tomášovy role v inscenaci Mrzák inishmaanský pojmenován Bobíkova inishmaanská panenka.

RECEPT PRO BLÍŽE NESPECIFIKOVANÝ POČET OSOB:

Ingredience: 1 kg vepřové panenky, 300 g slaniny, dijonská hořčice, tymián, česnek, olivový olej, šalotka.

Panenku si očistíme, potřeme česnekem, solí, dijonskou hořčicí a zabalíme do slaniny. Přidáme tymián, šalotku a pečeme v troubě 30 - 40 minut podle velikosti panenky.

Poté panenku vyndáme z trouby a necháme ji 10 - 15 minut odpočinout, nakrájíme ji a můžeme hodovat.

JAK BYDLÍ RODINA TOMÁŠE LNĚNIČKY/
A JAK BARTLEYMU CHUTNALO?
Podívejte se na pořad Protřeno
na serveru YouTube:
http://youtu.be/2_T6ia6B46A

NA KAFI... S LENKOU

**PLESOVÁ
SEZONA**

Je sobotní noc a já si uvědomuji, že plesová sezona je v plném proudu. Ne, že bych právě teď někde plesala! Naopak, sedím sama doma, mám po představení a ráno jsem zkoušela, jsem unavená jako štěně a myšlenka na plesání je pro mne skoro stejně hrůzná, jako návštěva zubaře. A musím se přiznat, že bych si vlastně ani nevšimla, že tancechtiví lvi salonů i milovníci venkovských tancovaček jsou právě v této době na vrcholu blaha a vytácejí své polky a valčíky na všech úrovních bálů. A též na všech možných úrovních, co se schopností tance týče. Opravdu bych si nevšimla, nebýt internetu. Nemohla jsem přehlédnout na hlavních zprávách ze společnosti, jaké róby oblékly dámy jdoucí na Ples v Opeře. A když jsem spatřila paní Verešovou, zatajila jsem dech. Růžová krajka od pasu nahoru, dlouhá sukně s prodlouženou zadní částí ve stejné barvě, no prostě „krása střídá nádheru“, jak říká jedna moje kolegyně. Účes v barvě přírodní, vlasy načechrané a stažené do bohatého vlnitého drdolu nad štíhlým krkem, prostě okouzluje. Nositelka téhle vznešené krásy je sama o sobě natolik pěkná, že i kdyby si oblékla „pytel od brambor“, jak se tak hezky česky říká, vypadala by báječně, ale tenhle model byl opravdu úžasný. A nebyla samozřejmě jediná, které to tolik slušelo. A já jsem si uvědomila mnohé. Že jsem na plese nebyla už mnoho let. Že nemám plesové šaty, že polku, kterou jsem za mlada tolik milovala, už dávno neudýchám, valčík že by mne zabil během deseti taktů, a že můj čas plesání je dávno pryč. A co je nejsmutnější, že mi to už vůbec nevádí.

Abyste si nemysleli, že je to jako s tou liškou a kyselými hrozny! To opravdu ne. Plesy, které jsem kdysi musela z různých důvodů absolvovat, byly pro mne vždycky docela utrpením. Tahle událost žádá například vysoké podpatky. Vždycky to pro mne byl problém, a až po letech se zjistilo, že mám nějak mizerně formované kyčelní klouby, které mi sice nebránily sportovat, ale chůze na podpatcích je pro ně téměř smrtící. Také mojí povaze, tehdy poměrně divoké, slušela vždy spíše nějaká ta tancovačka, než vznešené držení těla, umírněné chování, lehké úklony hlavy a oduševnělá konverzace. Postavičku jsem měla slušnou, ale nikdy moje ctižádost nesahala tak daleko, abych utratila nekřesťanské peníze za róbu, kterou obléknu jednou, nejvýš dvakrát za život. Myslím, že jsem člověk velmi společenský, ale typ plesový asi opravdu nejsem.

Co se týče jiných událostí, kam musí člověk přijít „slušně“ oblečen, těm se samozřejmě nevyhýbám, ba dokonce ani nemohu. Premiéry, vernisáže, běžná představení v divadle, vystoupení pro seniory, zkrátka různé akce, které patří k mé profesi, ty vůbec nevnímám jako problém, ale je fakt, že moje módní kreace nevynikají žádnou zásadní invencí, a střihem, barvou ani cenou neomračují. Musím se ale přiznat k jednomu svému postřehu, který mne docela trápí. Říkám si, jestli nejsem nějaká divná. Znáám totiž mnoho žen, které potkávám běžně v kalhotách, sukni, tričku, svetru, saku, bundě, no prostě v běžném oblečení, a zdají se mi neuvěřitelně sexy. Jsou prostě hezké a přirozené. A pak dorazí na slavnostní událost, jsou podivně nalíčené, od kadeřníka ještě podivněji učesané, a šaty mají

možná i docela drahé, ale celek je jaksi sešněrovaný, upocený, příliš snaživý, no a já se ptám, kam se poděla ta „krásná baba“, jak ji znám z běžného života. Netýká se to samozřejmě všech! Většinou jde o ten střední věk s pár kily navíc, kam se - krom středního věku - počítám i já. Zkrátka a dobře, vypadat hezky a slavnostně, to není jen tak. Kdysi to mršil silon, krimplen a brokát, který navíc škrábal, dnes zase spousta módních možností, které mohou napáchat velké škody, když člověk nemá úplně jasno, když nemá vytříbený vkus, když nemá opravdu dobrého kritického poradce. Ach jo!

Pokud jde o mladé a štíhlé dámy, mají-li jen maličko rozhledu a sebereflexe, většinou vypadají krásně i v tom pověstném pytli. A pánové, mají-li padnoucí oblek, a partnerku, která vybere vhodnou kravatu, obvykle nic nezkazí. Což je další důkaz, že „holky těžší to maj“, řečeno s hrdiny Medvědy naší nově vznikající komedie. No a pokud jde o mne, prosím vás, kdybyste potkali někoho, kdo by mne chtěl někam pozvat, vysvětlete mu, že ples není to pravé ořechové. Nemám dech, nemám šaty, a nikdy nebudu vypadat jako paní Verešová, což mne činí ženou ku plesání nevhodnou. Ale jsou jiné možnosti! Případní zájemci mne mohou pozvat na fašank, můžeme jít za maškary a radovat se velice, anebo, a to bych strašně ráda, k ohni. Pro tuhle příležitost bych měla oblečků habaděj! A taky skvěle u ohně zpívám!

A tímhle oslím můstkem vás zvu na Medvědy. Budou kytary, budou trempíci, budou písničky, bude romantika. Ahoj!

Vaše Lenka

PODIVNÉ ODPOLEDNÉ DR. ZVONKA BURKEHO

37.
REPRÍZA

hradecká derniéra v úterý 24.3.2015 od 19:00 hodin

VÁCLAV HAVEL: ŽEBRÁČKÁ OPERA

41.
REPRÍZA

derniéra ve středu 25.3.2015 od 19:00 na hlavní scéně

DĚKUJEME NAŠIM
SPONZORŮM A PARTNERŮM

